

Franz Albert Aepinus

Solennia Exeqviarum, Prænobilissimæ Foeminæ, Vero Sexus Sui Ornamento, Dominæ IIsabe Dorotheæ Michelsen, Conjugis Nuper Dulcissimæ, Nunc Desideratissimæ, Viri ... Domini Joachimi Friderici Taddelii, J. V. D. ... Exuviis Hodie More Christiano Paratarum, Indicit ... Cives Academicos ... Publico Hoc Funebri Programme, Qvacunqve Fas Est Officiositate Rogitat

Rostochii: Typis Joh. Jac. Adleri, [1745?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1796577960>

Druck Freier Zugang

Circa 80 Protokolle Privatrecht-Programme,
meist Forderungen in dazujen bürgerl. Familien betr.

(Zinsverträge in nobilitierten Familien:

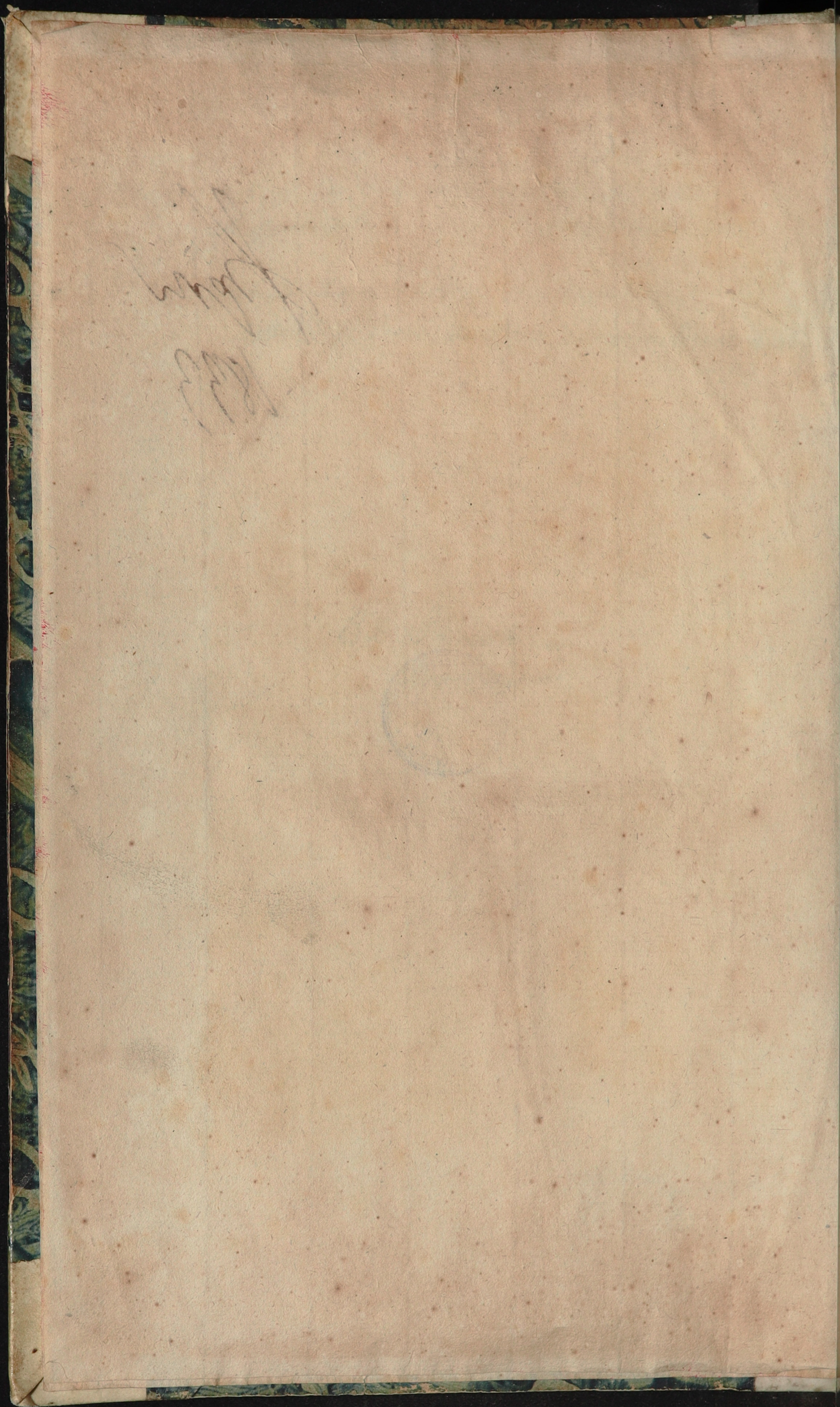
Nettelblatt, Preen, Quistorp, Schoepffer, Schuckmann
u. A.

82 Stücke

Mk1b Gen - 40
2/3 II

9/1
Hain.
1833.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30

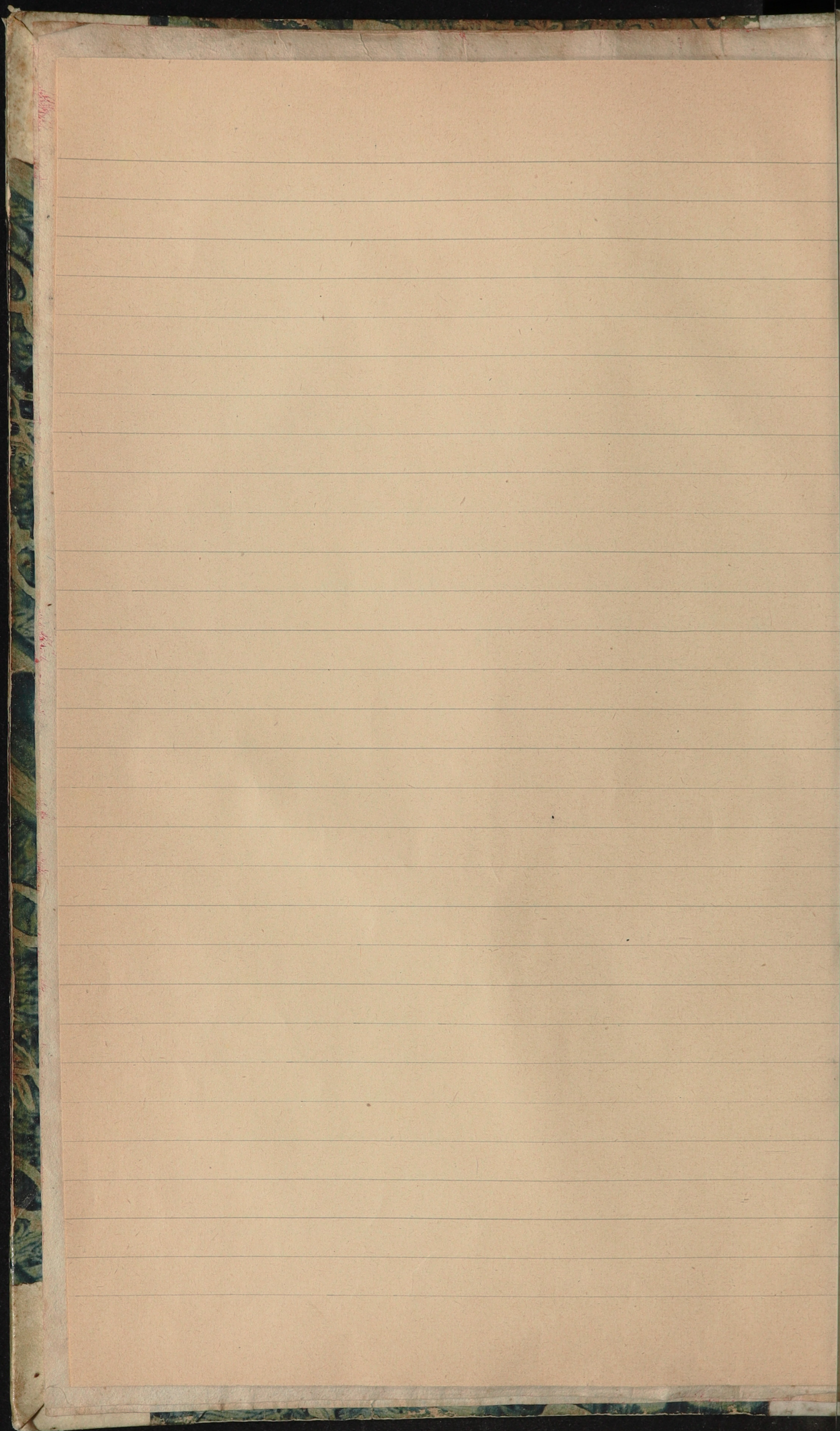
Leichenprogramme, alphabetisch geordnet
nach d. Namen d. gefeierten Person, nebst Sterbejahr.

L - Z

1. Quistorp, Anna Christina, geb. Lenthe. 1753
- 2/3. Luger, Johann Georg. 1748.
4. — — — (Vater). 1751.
5. Mantzel, Kaspar. 1735.
6. — , Maria Justine Margarete. 1742.
7. Schweder, Margarethe, geb. Meyer. 1728.
8. Neusling, Catharina Margareta verh. Pries. 1733.
9. Michelsen, Andreas. 1730.
10. Becker, Catharina Elisabeth, geb. Michelsen. 1744.
11. Michelsen, Christoph Andreas. 1746.
- 12/13. Jaddel, Elsabe Dorothea, geb. Michelsen. 1745.
14. Müller, Karl Ludwig. 1761.
15. Nettelblatt, Heinrich [Vater] 1735.
- 16/17. — — — [Sohn] 1761.
18. Neucranz, Anna Margareta. 1726
19. Niehenck, Joh. Balthasar. 1738.
20. Niemann, Johann. 1746.
21. — , Michael. 1729.
22. Oerthling, Joachim Felix. 1745
23. Meyer, Anna Maria, geb. Pauli. 1738.
- 24/25. Engelsen, Maria, geb. Pansen. 1738.
26. Petersen, Johann Christian. 1766.
27. Pohn, Wilhelm. 1751.
- 28/29. Pries, Joachim Heinrich. 1763.
30. Quistorp, Hugo Theodor. 1732.
- 31/32. — , Johann Jakob. 1767.
33. — , Lorenz Gottfried. 1743.
34. — , Johannes Christian. 1722.

35. Ressor, Julius Friedrich. 1740
36. Redeker, Heinrich Rudolf. 1716.
37. Richter, David. 1753.
38. Danckwarth, Catharina Emerentia geb. Schaeffer. 1737.
- 39/40. Schaper, Johann Ernst. 1721
41. Scheffel, Heinrich Gustav. 1738.
- 42/43. Schmidt, Jonas. 1745.
- 44/45. Schoepffer, Johann Joachim. 1719.
46. Schuckmann, Heinrich. 1706.
47. Dörcks, Margaretha, geb. Schuckmann. 1731.
48. Schmidt, Isabe Margaretha, geb. Schwabe. 1743.
49. Zeidler, Anna Emerentia, geb. Schwartz. 1729.
50. Senst, Agneta Sophie, 1729.
51. — Hermann Peter. 1728.
- 52/53. Sibeth, Karl. 1734.
54. Sivers, Jakob. 1729.
55. Luger, Christine Elisabeth, geb. Spalding. 1746.
56. Spalding, Johann David. 1757.
57. — Thomas. 1743.
58. Burgmann, Anna Christina, geb. Stein. 1773.
59. Stein, Walthier. 1739.
60. Stever, Johann Kaspar. 1729.
61. — , Johann Valentin. 1755.
62. — , Theodor Mattheus. 1735.
63. Stieber, Georg Friedrich. 1755.
64. Wetken, Catharina Margareta, geb. Stindt. 1743.
65. Stolte, Christian Rudolf. 1680-1731.
66. — — — 1711-1736.
Heinrich Christian. 1715-1736.
67. — , Peter. 1733.
68. Jöppel Margareta Catharina; verh. Oldenburg. 1774.

69. Verpoorten, Theodor. 1728.
70. Weiß, Margaretha Agnes, geb. von Heidenkopf. 1726.
71. Weidner, Johann Joachim. 1732.
72. Weiß, Gottfried. 1697.
73. Wetken, Johann Georg. 1716.
74. Wilde, Joachim. 1737.
75. Weidner, Johann Joachim. 1732.
76. Barnstorff, Anna Margaretha, geb. Willebrand. 1724.
77. Willebrand, Martin Albert. 1746.
78. Stein, Anna Dorothea, geb. Wolff. 1744.
79. Wolfraath, Dietrich Samuel. 1753.
80. Wulf, Catharina Margareta, verh. Stein. 1734.
81. Zaidler, Johannes. 1727.
82. Zinck, Johannes. 1732.

SOLENNIA EXEQVIARUM,
PRÆNOBILISSIMÆ FOEMINÆ, VERO
SEXUS SUI ORNAMENTO,

D O M I N Æ
**ILSABE DOROTHEÆ
MICHELSEN,**

CONJUGIS NUPER DULCISSIMÆ,
NUNC DESIDERATISSIMÆ,

V I R I
*PRÆ-NOBILISSIMI, CONSULTISSIMI, AMPLISSIMI,
PRUDENTISSIMIQVE, DOMINI,*

D O M I N I
**JOACHIMI FRIDERICI
TADDELI,**

J. V. D. FAMIGERATISSIMI, CIVITATIS AD VARNUM
SENATORIS OPTIME COMMERTI GRAVISSIMIQVE,
EXUVIIS

HODIE MORE CHRISTIANO PARATARUM,
INDICIT:

UTQVE TAM FREQUENTI, QVAM HONORIFICO SUO
COMITATU SPLENDOREM IIS MAJOREM CONCILIARE
HAUD GRAVENTUR,

**CIVES ACADEMICOS O. O. HONO-
RATISSIMOS,**

*PUBLICO HOC FUNEBRI PROGRAMMATE,
QVACUNQVE FAS EST OFFICIOSITATE
ROGITAT*

FRANC. ALBERT. ÆPINUS,

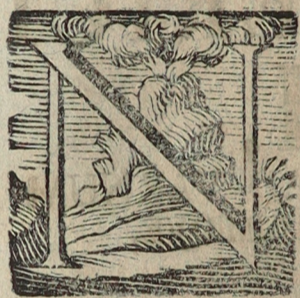
S. TH. D. PROF. DVICAL. PUBL. ET CONSIL. CONSISTOR. COLLEGII
DUCAL. PROFESSOR. ET FCTATIS THEOL. SENIOR, HUIUSQVE H.
DECANUS,

ACADEMIÆ h. t. RECTOR.

R O S T O C H I I,

Typis JOH. JAC. ADLERI, SERENISS. PRINC. & ACAD. Typographi,

1746.

nondum è manu deposueram, *CIVES ACADEMICI O. O. HONORATISSIMI!* calamum Optimo deque publicâ Rostochiensium re benè merito Senatori, septuagenario Seni parentantem, cum, ecce! de novò jam à me simile desiderabatur officii genus, non quidem Senatori defuncto, sed extinctæ Senatoris Conjugi: non Seni, sed juventutem plene nondum supergressæ, præstandum. Sic inter

isthæc funera versantes edocemur, quod aliòquin per experientiam quoque quotidianam inter omnes adèd constat, ut a me moneri non videatur opus esse, mortem videlicet nec sexui parcere, nec ætati mortalium. Nihilominus, dum anni diesque mei mortalitatis, me meæ non immemorem esse sinunt, neminem fore, spero, qui vitio mihi temerè vertat, si talismodi meditationibus oblecter, quarum mors, præsensque hominum mortalitas, cum futurâ, per Christi meritum beatâ, nobis expectandâ immortalitate, sint objectum. Neutiquam tamen mei duntaxat causa hoc dictum velim, sed, ut omnes nos, in mundo hocce viventes, mortalitati ex æquo subjecti ac obnoxii sumus; sic omnes etiam quotidie mortis vivamus memores, in votis habeo. Hujusmodi quippe cogitationes omnium ducendæ nobis sunt præstantissimæ, quibus aliæ nullæ menti se ingerere possunt salubriores. Quare non solum eximius ille Christianorum morum formator, JESUM Siracidem puto, frequenter seduloque nos, ultimum nostrorum ut recordemur, admonet, finemque respicere sùadet, verum & Gentilium ipsorum sapientissimi quoque necessitatem illius medita-

dita-

ditationis agnoverunt, ac suis inculcare non omifere. Pluribus quidem collectis ex eorum Scriptis, quæ nobis reliquere, verbis ac testimoniis sine difficultate allegandis id comprobari posset; at instar omnium nobis sit, quem inter Gentiles Christianum alii, alii inter Christianos Gentilem pronunciare non addubitant, SENECAE consilium in *Natural. Quæst.* Lucilio scribentis: *Hoc unum meditare, ne mortis nomen reformides. Effice illam tibi cogitatione familiarem, ut, si ita tulerit, possis ipsi vel obviam exire.* Agnoverunt quippe, ingressum in immortalem vitam ab egressu ex mortalitate hujus vitæ dependere. Quod idem etiam Rex ille, ipso judicio divino sapientissimus declaratus, *Eccles. XI. 3.* nobis inculcat simili: *Si ceciderit lignum, sive in meridiem sive in septentrionem, quo loco ceciderit lignum, ibi erit.* Cujus similitudinis illustrationem & applicationem accipiemus, ex afflatu divino, abs Apostolo Paulo, *Rom. II. 3.* scribente: *Si secundum carnem vixeritis, moriemini, morte videlicet æternâ, quæ est ipsè damnationis æternæ status; Si vero Spiritu actiones corporis mortificatis, vivetis, vitam nimirum æternam, æternâ beatitudine gavisuri.* Nam, eodem Apostolo, *Rom. II. 6. sqv.* docente, Justitia DEI reddet unicuique secundum opera sua. Primaria quidem, proxima & adæqvata, quantum ad nos spectat, vel vitæ vel mortis æternæ causa, CHRISTO ipsomet asserente, fides aut incredulitas est, *Marc. XVI. 16. Job. III. 18. 36.* at verò cum utraqve hac opera, velut effectus cum causa, conjuncta sunt. Ista quippe per charitatem (quo nomine Scriptura universam vitæ sanctimoniam comprehendit ac exprimit, *Matth. XXII. 36.-41. Rom. XIII. 8. 9. 10.*) efficax est, fructusque Spiritus, qui dicuntur *Gal. V. 22.* producit. Hæc ex adverso, (contrariorum enim contraria ratio est, contrarii sunt effectus,) opera carnis, ab hæreditate Regni DEI patrans excludentia, sicuti paulò ante Paulus *v. 19. 20. 21.* docuerat, progignit. Unde futurus Universi Judex, ut est apud *Matth. XXV. 34. seq.* unumquemque ex operibus suis, tanquam vel fidei vel infidelitatis effectibus ac indiciis, aliorum in sensus incurrentibus, quo justitia judicii sui cuilibet manifesta fiat, judicabit. Quibus, iisdemque similibus, piis futurorum meditationibus si nullo non tempore mens occupata fuerit, haud secus fieri potest, quam ut mortalitatem nobis nostram in memoriam revocent, nec esse sinant nos futuræ mortis immemores. Quisquis enim seriò mortalis hujus vitæ fragilitatem mente volvit, subindeque recogitat, sui ipsius nimium negligens sit, oportet, si non cogitatione, Seneca supra suafore, tempestive mortem effecerit sibi familiarem. Ex eo namque consequi potest, ut eò magis majoriqve cum animi sollicitudine dono fidei à Spiritu S. donari, & ab eo regi devotè roget, infimulque à peccatis studiosè sibi caveat, quæ novit non saluti solum obesse, sed & in gehennam, ni seriam eorum pœnitentiam, anteqvam moriatur, egerit, Christi que meritum fiducialiter apprehenderit, præcipitare. Id quod omnis ætas sibi dictum opto, quid? quod hortor moneamque. Experientia quippe pariter ac veritate satis superque comprobatum est vetustum illud: *mors certa, hora mortis incerta;* quomodo & nobilis ille Poëta Calaber, *Horatius Lib. IV. Cap. 7.* cecinit:

*Quis scit, an adjiciant (adjiciat) hodiernæ crastina summæ
 Tempora Dî superi? (DEUS supremus, rectius.)*

A 2

Per-

Perſæpe quippe mors inexpectata venit, omnium opinione citius corpora mortalium invadens, ſubitoque vitam iis ereptura, cujus exempla omnium ætatum complura ſunt in promptu, quorum quodlibet nobis velut acclamare videtur: Alienis ex periculis capite, Mortales! vobis quod ex uſu fiet. Idque non ſenioribus ætate ſolum, & quibus cum vario morborum genere, mortem acceleraturo, diutius conflictandum, dictum ſcriptumve reputandum eſt, ſed, dum illi vel ab iſtis ſuis diebus cauſariove corpore iſtius admonentur, cum primis nullo non tempore meditentur, velim, quotquot juvenilem adhuc inter nos vitam agunt, dum ætate floridâ firmiorique gaudent, dum nondum venere dies mali, nec acceſſerunt anni, de quibus dicitur: non eſt mihi in illis beneplacitum; (*Eccleſ. XII. 1.*) animi ſibi vigorem imaginati, viriumque corporis robore fruentes, indeque locupletem ſibi dierum & annorum ſummam promittunt, fugacitatis vitæ parum memores, ſi forte non immemores planè mortalitatis ſuæ dicendi. Quodſi enim, ceu Chriſtianos æternæ ſalutis cupidos decet, talibus ſeſe cogitationibus quotidianis occuparent, ſi non omnes, certe multos tamen aliam, ac agunt, inituros eſſe vivendi rationem, nullum mihi reliquum dubium eſt. De quo verò multum verborum facere, hæc mihi quidem propoſitum non eſt; non tamen non poſſum, quin illis in memoriam revocem, quod, utinam, eorum menti nunquam elabatur, ſed illud in omnibus viis & actionibus ſuis ceu regulam ac normam ſibi præfigant, monitum Salomonæum, *Eccleſ. XI. 9.* Hujus etenim ſi ſemper recordati fuerint, de mortalitate ſua cogitationes iſtis non deerunt, ac ita vivent, ut benè præparatos ex mortalitate hac ad immortalitatem mors ſit deductura. Quid multis? Non ſenio ſolum confectos mortem hinc rapere, veluti funus ſuperius oſtendit; ſed &, annos ſi ſpectemus, in optimo flore vitam agentes abripere, nec dies vitæ noſtræ numerare, vel hodierno die deducendum funus nos poterit conducere.

Quod dum hæc, utinam, non ſine ſalutari fructu! commentandi mihi dedit occasionem, ſine morâ ulteriori, ad præcipuum, cujus gratia talismodi Programmata funebria conſcribi ſolent, memet convertam. Exequiæ nimirum hodie paratæ ſunt Exuviis Fœminæ Præ-Nobiliffimæ, florentiffimæque virtutum ſexum illum condecorantium coronæ ornatu exornatiſſimæ præfulgidæque, Dn. JLSABE DOROTHEÆ, gente MICHELSENÆ, conjugio TADDELIÆ, quò, quicquid ejus corruptibile fuit, in initia ſua reſolvendum, ad uſque futuram, cum auctori omnis vitæ placuerit, beatam reſurrectionem, Chriſtiano ritu terræ concredatur. Cujus igitur piè Defunctæ vitæ curriculum deſcribere, à me deſideratum eſt, quod autem ab imbecillitate meâ dignè præſtitum iri, vix ac ne vix quidem confido; ne tamen penitus huic humanitatis officio deeſſe videar, id ſaltem exarare conabor, pictores imitaturus, qui, quod exactâ picturâ reſpresentare deſperant, rudi minimum ſtilo delineare ſtudent.

Ordiam autem ab ipſo illius ortu, & in finiendam aliquando hancce vitam ingreſſu, quem huic, tam ab Academia Studiisque Literarum inibi virentibus, quam florentibus in ipſa commerciis inter Anſeaticas olim ſic dictas Civitates, celeberrimum undiquaque per orbem conſequutæ nomen, urbi debuit. In ea quippe vitali primum aurâ veſci cepit Anno cur-

ren-

rentis seculi nostri, post natum Salvatorem nostrum, *supra decimum octavo*, mensis eundem inchoantis *Januarii die* statim *secundo*, ut adeo Parentibus hæc recens Nata veluti strenæ loco cœlitus donata videri dicique queat. Et ortum illum suum nacta est à Progenitoribus, quos probitatis, virtutum meritorumque gloria, honosque laudesque post fata quoque manserunt, & in hodiernum usque diem manent, imo quamdiu perstabunt urbis mœnia, semper manebunt.

PATER eam genuit Vir Præ-Nobiliss. Ampliss. ac Prudentiss. Dn. ANDREAS MICHELSEN, Consul de Civitatis Rostochiensis bono, deque mercaturæ heic flore cum primis, magnâ cum laude longè meritissimus. Cui, recordamur, ante quindecennium, eopse tempore, quo, propter exhibitam Imperatori Carolo V. ac Imperii Statibus, & in solennioribus Augustæ Vindelicorum institutis Comitibus publicatam Augustanam Confessionem, ceu primum atque primarium Evangelicæ Ecclesiæ nostræ Symbolum, DEO devota Jubila celebraremus, inopinam & inexpectatam mortem vitam eripuisse, cujus adeo funus & ipse, quem penes tunc quoque temporis Regimen Academicum erat, simili scriptionis officio, quod nunc ejus Filiæ natu postremæ præstandum, sum prosequutus. Cujus memoria huc dum Rostochiensibus grata viget, ac ad Posteris propaganda vigebit.

MATER ipsam peperit eximiarum sexum isthunc ornantium virtutum decore fulgidissima, Præ-Nobilissima Dn. JLSABE CATHARINA RASSOVIA, post sextuplicem, quo Maritum jucundissimum exhilaraverat, at nunc, cum Beatâ Nostra, quod dolemus, præmaturâ morte jam extinctum. binarii nimirum filiorum, filiarumque quadrigæ, partum, Anno MDCCXXIX. exutâ hac mortalitate, cœtui viventium in cœlis associata.

In *lineâ superiori* AVUS Nostræ contigerat, dudum ante jam & non multo post, ac feralis illa decantatissimaque flamma tertiam circiter ædificiorum urbis partem in cineres ac rudera converterat, ad superos translatus, Vir integerrimus ac Nobiliss. Dn. HANS MICHELSEN, è primariis loci hujus Civibus, Zytopepta & Mercator dexterrimus florentissimusque. Cujus Uxor,

AVIA defunctæ, fuit virtutibus istius sexus exornatissima Matrona, CATHARINA GRIESENIA, quæ, defuncto, velut paulo ante relatam, priori Coniuge, secundis nuptiis copulata fuit B. Dn. JOACHIMO TARNOVIO, Senatori civitatis hujus, cum supremum suum obiret diem, Prudentissimo.

PROAVUS Nostræ in hacce paterna lineâ exstitit Vir præstantissimus, JACOBUS MICHELSEN, quem navigationibus commerciisque cum Exteris civitatem hanc haud parum ornasse, compertum habemus. Atque per hunc B. nostræ TADDELIÆ

PROAVIA conciliata fuit virtutibus & in DEum pietati deditissima femina, MARGARETHA BÖRTEN. Sed & in altera hac avita lineâ

PROAVUM beatæ nominare concessum nobis est, Virum videlicet integerrimum, ANDREAM GRIESEN, Civem hîc primarium, cerevisiæ coctioni & mercaturæ vacantem. Sicut &

PROAVIAM. virtutibus sui sexus præstantissimam, piamque, CATHARINAM BIERMANNIAM.

Quantum autem ad *alteram, ex parte Genitricis, Lineam* attinet,
B AVUM

AVUM Taddeliæ nostræ recordamur existisse Virum Nobilissimum atque negotiorum œconomiam spectantium expertissimum callentissimumque, Dn. HENRICUM RASSOVIUM, Prædiorum primum in viciniâ nostrâ *Stuchhoff & Teutenwinckel*, ad Annum usque MDCCVII; dein *Scintenburg*, in Ducatu Saxo-Lauenburgico, prope lacum non ignobilem, qui vocatur *der Schall-See*, limites orientales inter dictum nostrumque Ducatum figentem; tandemque *Sarms & Bischoffs-Zagen*, ad Cœnobium Rühnense, in Episcopatu quondam, nunc Principatu Suerinensi, pertinentium, Conductorem, quem vulgo Pensionarium dicunt, solertissimum atque dexterrimum. Qui tandem negotiorum talium satur, in graveſcente jam ſenectute, quietem à mundanarum rerum curis anhelans, & tranquillitati ſe daturus, Anno MDCCXIII. in urbem hancce, comparatâ ſibi propriâ habitatione, ſe contulit, vitam apud nos ſuam in DEO placidè finiturus, ſicut & ipſi, poſt unius abinde luſtri decurſum, annum ætatis ſeptuageſimum agentis, contigit. Cujus Conjugem,

AVIAM nostræ fuiſſe, novimus, eximiis tam animæ, quam corporis dotibus exornatam Nobiliſſimamque Matronam, ANNAM CATHARI-NAM GRÆDENERIAM.

Ulteriores, à quibus ſanguinem in hac utraqve lineâ traxerat Beata noſtra, ex Programmate funebri Reſtorali, quo B. Dn. D. HERM. CHRISTOPH. *ENSCHEKEN*, Theol. P. P. O. & Paſtor Johanneus, de utroque munere longe meritiffimus, Collega noſter, dum viveret, Honoratiſſimus, ad exequias B. Dn. JUL. FRIED. RASSOVII, Hæreditarii in *Oberhoff*, Reverendiſſ. Abbatiffæ Gandersheim. & Sereniſſ. Marchion. Brandenburg-Culmbac. Conſiliarii, piè mortuæ Avunculi, ante quinquenni-um & quod excurrit, tum comitandas invitavit, iisdem fere retentis ver-bis, referemus. Juxta hoc igitur

PROAVUS in priori linea defunctæ Taddeliæ contigit Dn. HENRI-CUS RASSOVIUS, Conductor in Præfectura Dobberaneniſi, qui in matrimonium duxit JLSABEN HÆCKERS, filiam CARSTEN HÆCKERS, Senatoris Wa-rinenſis, & DOROTHEÆ KLEINLÆ, natæ HENRICI KLEINII, Mercatoris primarii Wiſmarieniſis. Neptem porro BALTHASARIS HÆCKERS, Ci-vis & Aurifabri Wiſmarieniſis, ac HEDWIGÆ LEVENOVLÆ. Memoratur & ulterius iſthoc in Programmate

ABAVUS iſtius lineæ, Dn. LEONHARD. JOH. RASSOVIUS, con-ſtitutus denique, poſt multa aliâ, quæ ſolertiâ inſigni ſuſtinuit, munia, à Sereniſ-ſimo Duce, ADOLPHO FRIEDERICO, Præfectus Neo-Bucovieniſis; ac

ATAVUS, Dn. BALTHASAR RASSOVIUS, telonio Teſperhudenſi ad-miniſtrando præpoſitus, poſtquam antea in duabus contra Turcarum acies ex-peditionibus bellicis, ſub Sereniſſimo Duce Saxo-Lauenburgeniſi, FRANCISCO, ſtipendia faciens, fidelitatem ſuam documento non uno comprobaffet. Tandem etiam additum ibi deprehendimus

TRITAVUM, Dn. LEONHARDUM RASSOVIUM, Sereniſſimi Ducis Brunſuico-Luneburgeniſis Præfectum ſtabuli ſpectabiliſſimum, qui uxorem duxit GESCHE NIEHAUSEN, & poſtmodum domicilium ſuum Hiſcheram tranſtulit.

Hæc ex dicto Programmate Engelckeniano adducta funto, ex quo itidem, qui ſunt alterius ordinis in avitâ hacce linea Aſcendentes Beata noſtræ, depromere licebit. Juxta quod ea, per Aviam ſuam ſupra lau-datam,

PRO-

PROAVUM numeravit Virum probatissimum, Dn. JOACH. GRÆDENER, Pensionarium quem vocant, in Pürber, prope oppidum Rhenam, in Teutrenwinckel, St. Jacob penes Wismariam, Sievershagen, Zenschow, & Warfow, qui conjugium contraxit cum Dn. JLSABE LÜDERS, Dn. ASMI LÜDERS, Pensionarii Pürborensis filia.

ABAVUM indepta est fulgidissimum Dn. MATTHIAM GRÆDENER, variorum fundorum, ut St. Jacob penes Wismariam, Wischendorff, Grofsen Krandau &c. Administratorem peritissimum, qui matrimonii societatem inierat cum Dn. ILSABE JARCHAUEM, Natâ Dn. Consulis Malchoviensis, JOACHIMI JARCHAUEM, & ANNÆ STÜDEMANS, neptis verò Prætoris Malchoviensis, Dn. JOACH. STÜDEMANNI.

ATAVUM ejusdem lineæ habuit Dn. MARTIN. GRÆDENER, Senatorem oppidi Grevismälen promptissimum, cujus uxor, MARGARETHA KÖNECKEN, à Civè illius loci optimo procreata fuit.

Hæc igitur est series eorum, quibus, post DEum, primum vitæ nostræ Auctorem, ortum suum debuit B. TADDELLIA, quos etiam post facta probitatis ac honestatis omnis laus manet. Statim ac mundum hunc ingressa, pietatis Parentum optimorum præcipua cura fuit, ut à DEO sibi data eidem mox redderetur, & in Ecclesiam ejus ceu membrum recepta, sanctissimo lavacro aquæ in verbo renata & sanctificata, consecraretur. Sed eam ipsam utero materno vixdum egressam, & antequam illud intelligere valeret, quam, in mortali hac vitâ, inconstantia, caduca & incerta sint omnia, jamjam oportuit experiri. Nam eo ipso suæ natiuitatis Anno MDCCXXIX. Genitricem, post editum huncce partum dulcissimum, immaturâ morte ac intempestivè, nostro si judicio staret, amisit, providâ istius curâ & speratâ educatione orbata. Videbatur equidem jactura hæc quodammodo refarcita damnumque compensatum, quando B. Nostræ Genitor, consumto viduitatis biennio, Numine supremo dirigente, suafuque necessariorum suorum, ad vota secunda transiens, jugali fœdere sibi junxerat Virginem tum Præ-Nobiliss. virtutibusque præpollentem, BARBARAM ELISABETHAM GRÖNINGIAM, Viri jam beati, Præ-Nobiliss. Consultiss. ac Prudentiss. Dn. CHRISTOPH. GRÖNINGII, J. V. D. & Wismariensium Consulis ac Syndici, de Patriâ longè meritissimi, Filiam natu majorem, quæ novercæ genium adversus infantulæ teneritudinem adeò non ostendit, ut potius eam amoris verè materni affectu complexa & prosequuta laudetur. At neque hic fortunæ melioris aspectus constans aut durabilis fuit. Ediderat enim laudata hæc altera Conjux Michelseniana, Anno sequente MDCCXXI. d. 14. mensis Aprilis, filiolum, CHRISTOPHORUM ANDREAM, cum baptizaretur, nominatum, eumque nunc solum omnium à B. Dn. Consule MICHELSEN progenitorum, faxit DEUS T. O. M. diutius! superstitem; sed nato vitam dando denata mater est ipsa, in puerperio insperatâ morte vitam amittens. Ita tum & Maritus iterum ad viduum statum redactus, & filiola inopinatò Matre rursus orbata, sicque concepta de hujus in istius educationem impendenda curâ spes decollavit. Erant interim, & ipsæ liberaliter educatæ cunctisque virginalibus virtutibus adfuetæ, Sorores illius natu majores, quæ, quod & Genitrici & Novercæ denegatum, in se promptè suscipiebant educationis istius negotium. Sed

& ipse Genitor, quamdiu supererat, utut alioquin negotiorum multitudine distractus, curæ nihil omittebat, ut, cum adolefceret, ad pietatem erga DEum maturè manuduceretur, aqve fidelium Præceptorum dexterritate in iis, quæ cum ad felicitatem temporalem, tum ad æternam salutem, mortalibus scitu necessaria sunt, crescentibus annis, magis instituta fieret magisque. Verum neque hac fortunâ diu multumqve frui licitum ipsi fuit, siquidem &, puella duodecennis, hunc amantissimum sui providumqve Patrem amisit, dum ille, ceu superius jam observatum, Anno nobis Jubilæo, Seculi hujus XXXmo, ultimum mundo Vale dicebat. Id quod tamen crucis & afflictionum genus, quâ Christianam decet, patientiâ, divinâ providentiâ nixa, tulit non modò, verum & pertulit. Sed & magno illi solatio fuit, quod abs Amplissimo loci hujus Senatu Tutores sibi datos experiebatur integerrimos atque salutis suæ cupidissimos, Viros Præ-Nobiliss. Ampliss. ac Prudentiss. Dn. *Job. Valentin. STEVERUM*, Materteræ suæ Maritum; & Dn. *Joach. Henric. PRIES*, utrumqve heic Senatorem, de publicâ Patriæ re quam optimè promeritum, & illum Præ-Nobiliss. Senatus simul Proto-Notarium fulgidissimum. Quorum exhibitam sibi humanitatem præstitamqve, quoad usqve virgineam coelibem vitam egit, tutelam fidelissimam, non grata solum agnovit, sed & non semel, sed iterum atqve sæpius congruâ cum laude deprædicavit. Mox autem, post B. Parentis obitum, una cum fratre supra nominato, jam J. U. Cultore, visis, peregrinando, exteris Terris & Academiis, propediem, quod DEus faxit feliciter! reduce futuro, recepta fuit in ædes Sororis suæ natiuitatè primæ, nunc etiam Anno superiori jam Cœlitum numero aggregatæ, Dn. CATHARINAE ELISABETHAE, matrimonio junctæ Viro Summe Rever. Ampliss. & Excellentiss. Dn. JOH. HENR. ~~BECKERM~~ Phil. & S. Theol. D. hujusqve Prof. Publ. Ord. Celeberrimo, ac ad ædem hic Nicolaitanam V. D. M. Religiosissimo, Fautori nostro, Collegæ ac Affini æstumatissimo. Hujus igitur Conjugum paris pietas, quò propius ei sanguine juncti erant, eò majorem adhibebant sollicitudinem, ut jactis jam probe fundamentis ulterius superstrueretur in DEI divinarumqve rerum cognitione incrementum, igniculiqve devotionis in DEum magis excitarentur ac inflamarentur. Quam feliciter autem successerit illorum in ejus educationem impensâ cura testis est ipse Vir Venerandus, ex propriâ experienciâ testimonium ferens fide dignissimum, & omnium, quotquot Beatæ notitiam adepti ac cum eâ conversati sunt, unanimi consensu comprobatum. Ut enim docilem à DEO virtutumqve amantem nacta naturam erat; sic & ubiqve valde flexibilem salutaribus monitis promptamqve præbebat voluntatem. Elucebat in illâ, ab infantia inde variis documentis declarata, ad omne bonum & laudabile proclivitas, indeqve tantò facilius non modò, sed & felicius in virtutum cultura proficiebat, ab omni perversa philavtia, singularitate, garrulitate, pertinacia, fastu, luxuqve pariter ac reliquis, in quibus non paucae istius sexus alioquin delicias suas quærere solent, sæculi hujus vanitatibus longe alienissima, gnaviter studens, ut piæ suæ benevolentissimæqve Educatricis exemplum ob oculos sibi poneret imitandum.

Quales eximiæ ac amabiles dotes, quibuscum & administrationis rerum domesticarum exercitium, & œconomix peritia junctæ, diu latere nequibant, sed exsplendescentes, in ipsam iis ornatam Virginem facile pro-

procorum animos convertebat. Exambiit autem eam *Vir Præ-Nobilissimus, Consultissimus, ac Prudentissimus, Dn. JOACHIMUS FRIDERICUS TADDELIUS, V. J. D. inclytus, Senator Rostochiensium Amplissimus, hodieque Judicii, quod Gewette vulgariter nomine signatum, Præses Gravissimus, Fautor ac Amicus noster honoratissimus.* Cum hoc quippe, Cognatorum ac Curatorum suorum accedente consensu, sponsalia celebravit Anno MDCCXXXIV. mensis Septembris d. 23. sacerdotali benedictione præviâ, consummata. Quale hi Conjuges conjugium erga se invicem duxerint enarrare, supervacaneum foret, utpote de quo per urbem inter omnes constat, quod præcepto Paulino *Eph. V. 33.* conformiter sese gesserint quam observantissimè. Tam illud concors erat, ut nulla unquam inter eos exorta discordia, nec unquam animi reconciliati. Quamobrem Beata, sicuti marito suo, ita non minus Cognatis illius gratissima semper exstitit & magni æstimata. Cum primis & acceptissima jucundissimaque fuit Socru suæ, genuino magnarum virtutum exemplo, *Præ-Nobilissimæ Matronæ, Dn. CHRISTINÆ BERGMEREN, Viri quondam Illustris, B. Dn. JACOBI TADDELI, Serenissimi Ducis Mecklenburgici, ac Domini FRIDERICI WILHELMI, gl. mem. Consilarii Regiminis, Viduæ, quam Numen Clementissimum in splendidissimæ Familiæ gaudium diutissimè jubeat superesse.* Hæc enim Nostram, non uti Nurum respexit, sed velut ex se natam filiam amatissimam dilexit, & nunc obitum ejus acerbè deplorat: sicut ex adverso hæc illam non secus ac si vitam ei debuisset, filialis amoris affectu, veneratione summâ & honore debito prosequuta fuit.

Tale cum fuerit prædictum illud conjugium TADDELIO-MICHELENIANUM, in quo DEO ipsi beneplacitum, non caruit ipsum cœlesti desuper benedictione, quippe quam Optimi hi Conjuges, ut alibi, sic & in procreatâ prole affatim experti fuere. Fœcunda enim exstitit Beata octo, quibus Maritum exhilaravit, liberorum Mater, quorum verò partem dimidiam citò præmiserat, nunc iterum in beatorum sede amplexandam. Ordo nascendi progeniei huic talis contigit:

- I. Fuit CHRISTINA JULIANA, quæ An. 1735. d. 7. Jul. mundum intravit, sed quinquennium vivendo vix superans eum iterum deferuit, Anno 1740. mensem octobrem incipiente die.
- II. HENRICUS FRIDERICUS, An. 1736. d. 24. Septembr. editus, indolis eximie puer, in quo jamjam animadvertitur ad Literarum Studia non levis inclinatio, super quem DEUS gratiam suam largiter effundat, ut Parentis & Avorum vestigia premens olim quam multa societati humanæ commoda ferat.
- III. JOHANNES JACOBUS ANDREAS, natus An. 1738. d. 4. Januarii, annum inchoantis mensis, itidem adhuc aurâ vitali vescens, quem & benedictum Numen benignissimum faxit.
- IV. SOPHIA DOROTHEA, quæ 12. Septembris die Anni 1739. lucem hanc ad-

aspexit, unica per DEI gratiam superstes filia, indolis atque virtutum maternas, benedicente Cœli providentiâ, futura hæres certissima.

V. CHRISTIANUS JOACHIMUS, An. 1740. d. 1. Augusti natus, denatus d. 11. Julii An. 1744. quindecim horarum spacio circiter à variolarum vehementia extinctus.

VI. CHRISTIANUS WILHELMUS, utero materno exclusus Anni 1741. d. 25. Augusti, puerulus in tenerrima hac ætatulâ jam multum bonæ spei de se præbens, quam non irritam fore, Dominus provideat, optamus.

VII. CAROLUS LUDOVICUS, d. 9. Novembr. An. 1742. mundum hunc ingressus, egressus est iterum ex eo An. 1743. d. 13. m. Octobr.

IX. CHRISTINA MAGDALENA, quæ hoc ipso 1745to Anno d. 6. Martii mundum hunc salutavit, citò eundem vix visum desertura. Nam edita circa horam secundam matutinam, accepto, horâ sequente tertiâ, propter agnitam illico nativam ejus infirmitatem, properato Baptismate, horâ ejusdem diei undecimâ vespertinâ, spreto hoc mundo, cœlum petiit.

Adversus hancce suam progeniem Mater amantissima *σοφιστη* fovebat, quam dicere possumus summam, nulli vel curæ, vel sollicitudini, vel operæ parcens, quam ad istius educationem ac bonum promovendum vel utilem, vel necessariam, quâ pollebat prudentiâ, judicabat. Affligebat eam equidem quatuor carissimorum liberorum jactura, sed recordata, DEum eosdem, ne viderent mundi semper magis ingravescentem perditionem, in regnum cœlorum mature hinc avocasse, se rursus consolabatur. In omnibus etiam aliis sibi divinitus immixtis afflictionibus, ad quas etiam paucorum superioris anni mensium spatio contingentem duarum hucusque superstitem dilectissimarum Sororum, imprimis laudatæ Educatricis suæ fidelissimæ, præmaturum obitum referebat, nutui divino se subiecit, crucem omnem à manu benigni Patris cœlestis acceptans, obedientiâque passiva tolerans, certa, cuncta sibi in bonum esse cessura. In reliqua cum aliis conversatione, sive publicâ, sive privatâ, humanitatem, modestiam, moderationem, sinceritatem, & animum erga omnes, uti fucum, sic & injustitiam ac iniquitatem omnem abhorrentem, demonstrabat. Ne utiquequam tamen sibi quispiam imaginetur, velim, eam ab omni labe puram & perfectè sanctam à me pronuciari: absit! Nullum etenim ego regnorum Perfectissimum, sive crassior sit sive subtilior, admitto statuove, assertis, cum Prophetico, *Ej. LXIV. 6.* tum Apostolico, *Rom. III. 23.* experientiâ quotidianâ tam in me ipso, quam in aliis, fatis edoctus, tenaciter inhærens. Innuo tantum, B. Nostram TADDELIAM, affectivè & comparativè quando loquimur, quousque humanum judicium porrigitur, irreprehensibilem vixisse, inter meliores, mundum hunc visibilem incolentes, Christianos numerandam. Agnoscebat utique cognatam infirmitatem suam atque dolebat, eaque propter, acta quotidianâ suarum à Lege DEI aberrationum pœnitentiâ, Spiritus Sancti ductu studebat ac nitebatur

tur, ut, carnis operibus Spiritu mortificatis, membrisque peccati crucifixis, non secundum carnem ambularet, sed secundum Spiritum.

Atque hæc de vitâ, quam BEATA nos inter vixit, dicta sint. Qualis autem vita fuit, talis plerumque solet ex eadem exitus esse, quem igitur non nisi bonum TADDELLÆ, nostræ contigisse, conjectu difficile non erit. De quo vero, causas ejusdem naturales (de moralibus enim ex Rom. V. 12. & VI. 23. unicuique constat) referentem audiemus illius ex Sorore, ultra annum jam pie functâ, proximum Affinem, Virum Præ-Nobiliss. & Experientiss. Dn. CHRIST. FRIDR. STEVERUM, Med. D. inclytum & Practicum Dexterrimum felicissimumque, ita scribentem :

Morbos hæreditarios, qui à parentibus in liberos, imo ab avis in nepotes demum derivantur, revera dari, nemo facile negabit, modo consideraverit, natorum cum parentibus suis, insignem quoad externum habitum, faciem nempe & corpus, cuiusvis intuenti facile quandoque apparentem, convenientiam. Nam ex hac externa similitudine non sine ratione colliget, internam viscerum dispositionem, sanguinis & humorum motum, indeque fluentes tam corporis quam animi affectiones, eundem quoque, a parentibus impressum characterem servare. Hoc unicum momentum juvabit stupescentes, dum observant, non unum vel alterum fortè, sed plures, ex eadem familia eodem morbi ac mortis genere perire, nec facile, si unquam salutarem artem tali infortunio remedium invenire, vel Libitinæ obicem ponere posse. Viscerum enim pravam dispositionem a nativitate contractam quis corriget? Probant hoc exemplis suis, proh dolor! Sorores ex stirpe MICHELSIANA, quarum jam quarta natu majores, & inter illas Uxorem quoque meam desideratissimam, paucorum annorum spatio, in flore ætatis Phthisi omnes extinctas, ipsa, eodem morbi genere defuncta, ad alteram & meliorem vitam sequitur. O durum & irrevocabile fatum! Sed nolo hos renovare dolores, quos tacito pectore premere potius duco. Accingam me ergo ad ultimum officium, quod BEATÆ TADDELLÆ, post fata mihi colendæ, in recensendis infensi morbi, qui ultimus ipsi fuit, symptomatibus, invitus præstare debeo. Videbatur ipsa corporis temperamento satis vegeto ac florente prædita esse, unde quoque a juventute raro morbis fuit obnoxia; & cum circa annum ætatis XVIIImum. matrimonium iniisset, illud felicissimè fuit fæcundum. Septies enim sine magno incommodo peperit: octava autem vice uterum gerens, conqueri cæpit de

appetitus diminutione, membrorum lassitudine, intercurrente horrore ac aestu vago: quæ tamen mala, gestationis potius incommodis, quam latentis ac subdolo hosti adscribebantur. Interim die V^{ta} mensis Martii hujus anni, ante plenarie absolutum consuetum graviditatis terminum, enixa est fœtum, vitalem quidem, ast debilem, & paucis interjectis horis vivere iterum desinentem, Puerpera interea satis bene sese habente. Transierunt ita tranquille primæ a partu septimanæ; absoluto autem lochiorum fluxu, magis magisque sese manifestarunt febriles illi motus, de quibus gravida jam conqvesta fuerat, & rem serio intuenti metum incusserunt de latente visceris cujusdam interni labe & infausto morbi successu. In partem ergo consilii & labores adjunctum mihi gaudebam Virum Præ-Nobilissimum atque Experientiss. Dn. DETHARDINGIUM, Med. D. & Prof. famigeratissimum Fautorem nostrum æstimatissimum, cujus opera accedente nihil intermissum est eorum, quæ Medicina in tali casu suppeditare valet. Ast indies in deterius ruebat immedicabile malum, gravissimus urgebat hecticus calor, & tussis primum sicca, mox humida junctis sudoribus colliquativis, morbi genium jam satis manifestabant; præprimis autem diarrhœa, ab initio statim accedens, molesta admodum & viribus corporis infensa fuit. Spes interim aliqua affulgebat, cum fons Selteranus cum lacte caprillo in usum traheretur, sed breves fuerunt hæc induciæ; sudores enim effusissimi cum frequentissimis alvi dejectionibus, tussis humida, inquietudines, appetitus plane deficiens, spatio XIV. hebdomadam vires adeo debilitarunt, ut nec remediis roborantibus nec diæta analeptica fatalis funesti hujus morbi exitus retardari potuerit. Interim sub his molestiis animus mansit tranquillus & sibi per omnia constans, nec mortis appropinquantis terrorem sentiens: ita, obrepente quasi somno, quod mortale erat pie placideque deposuit.

Contingebat illud hodie finiendi mensis Junii die XVI. circa meridiem, inter horam XI. & XII. Ad exitum autem hunc quam piè modoque Christiano se præparaverit à nobis abitura, cordatâ relatione luculentoque testimonio, quo simul patefcet, me supra nihil in honorificam beatè DEFUNCTÆ memoriam, adulandi fortean studio, scripsisse vel prædicasse, quod experientiæ veritatique non congrueret, aut aliorum consensu non gauderet, comprobavit Vir Summe Rever. Ampliss. & Excellen-

lentiff. Dn. M. PETRUS ~~SECRET~~, Venerandus Academiae, Collegii Professorum Senatoriorum suaeque Facultatis Senior, Mathem. P. P. O. Celebrerrimus, Concionis Jacobae Pastor longè meritissimus, & Rev. Ministerii Director gravissimus, Vir multis mihi nominibus colendus & aestumantissimus, cujus integra huc apponam verba legenda. Sic autem scripsit ille :

Quoties in memoriam revocor PRÆNOBILISSIMÆ quondam DOMINÆ TADDELIÆ, placide nuper in Domino defunctæ ; toties mentis meæ oculis obversari videtur lævigatum probe speculum, vivam pingens imaginem fiducia in DEUM, CHRISTI merito nobis conciliatum, vere filialis. Vice namque plus simplici perspexi, quod & vivendo EADEM & patiendo, imo vero ad ultimum & moriendo, indiciis haud sane fallacibus, prodiderit absconditum in cordis sui penetralibus pretiosissimum illud DEI donum, spiritum intelligo mansuetudinis, atque tranquillitatis, nunquam facile a scopo salutis dimovendæ ; id quod, Divo Apostolo Petro teste, insigne est in regentis interioris hominis decus, imo vero & καριστηριον coram DEO πολυσηδες. Equidem non est cur commemorem pluribus ornatissimam, quam per Spiritus Sancti gratiam iniit BEATA, vivendi inter nos rationem ; cum in tota nostra communitate non sit facile quisquam, qui ignoret, quam fuerit præstans sincera erga DEUM pietate, gratiosa erga Suos propensione, candida erga proximum quemque charitate, prona ergo miseros misericordia, laudabili erga semet ipsam continentia, & quæ sunt alia Christianorum dona bonaque ; ita quidem, ut fidei suæ haud fucatæ ενεργειαν in operibus Spiritus reddiderit undiquaque conspicuam. Ceterum in perhibendo sacerdotali testimonio per conscientiam ego, & officii rationem silentio præterire nec queo nec debeo : Quod audiendo verbi divini præconio, quod sericæ peccatorum confessioni, quod sacramenti eucharistici usus frequentiori, avidissime aequè ac devotissime, nexu vere indivulso, adhæserit, totiusque cultus sacri amantissima fuerit ; præcipue per felicissimi conjugii sui tempora, per quæ ego deum in propiorem BEATÆ cognitionem devenire, animæque curam in me suscipere potui. O ! quam ego letarer in Domino, si in reliquis singulis, quibus mihi sacra sunt dispensanda, eandem deprehenderem mentem, DEO dicatam, quam in BEATA, dum in vivis esset, deprehendi, ab omni & simulatione

D

ne

nis & ostentationis fucō longe alienam, quæ solius est divinæ gratiæ εὐεργησία. Adcedit: quod optimam hanc bene vivendi rationem comitaretur adfiduum bene quoque patiendi exercitium, ut scilicet, per Spiritum illum mansuetudinis atque tranquillitatis, in silentio & spe, cum abnegatione sui, ferendum suscipere, quicquid oneris paterna Sapientissimi Numinis manus imponeret; quoniam edocta erat, quin imo & convicta satis ex verbo revelato, quod in bonum omnia vertere noverit DEUS timendo ipsum diligentibus, & diligendo timentibus. Proinde cum ex beneplacito DEI corporis quoque lenta quadam ægritudine correpta, per complures menses tenaciter adfligeretur, dolores omnes anxietatesque satis graves multa cum animi tranquillitate sustinuit, ad instar agnellæ, mactationi destinatæ, atque oviculæ obmutescens sub tondentium manibus, neque os suum obmurmurando unquam aperuit; premens in eo vestigia patientis quondam Redemptoris nostri, quantum humana quidem patitur imbecillitas, ex perpetua carnis contra Spiritum lucta suboriens. Sed vero & in hoc ipso patientiæ exercitio exuberanti divinæ gratiæ plenitudini adceptum BEATA tulit, quod nunquam plane succubuerit Spiritus, ex frequenti mediorem salutis usu corroboratus, ad ipsum usque imminentis mortis articulum. Licet mihi specialius enumerare, quæ per extremos quatuor vitæ IPSIUS, qui supererant, dies præsens ipse fui expertus. Dies erat Dominicus, ob Festum Trinitatis Ecclesiæ sacer, quum ad invisendam ÆGRAM provocatus adessem, reciprocatisque circa præsentem & corporis & animæ statum sermonibus quamplurimis, ad animum ipsi revocarem votum illud Paulinum 2. Cor. 13. qui ecclesiæ toti adprecatur inhabitantem gratiam Domini Nostri JESU CHRISTI, amorem DEI Patris, ac communionem Spiritus Sancti; factaque applicatione adfirmarem, hujus IPSAM voti absque omni dubio esse jam compotem per vivam illam, quam testaretur fidem; habereque proinde uberimum omnis solaminis fontem in trino hocce credentium bono perfecto. Adnuit ægra & voce & gestu; adjecit tamen: Velle se, ut insequente, c. D. luce sacra IPSI ministrarem, quæ avidissime iterum exoptaret, ad obsignandam sibi denuo fidei πληροποιαν Movi quidem ego dubium de strepitu forensi, ædium suarum fores occupaturo postero die, (da es ein Jahr und Pferd
De,

de Marckt) interrogans: utrum eo quidem die mallet acquiescere in spirituali corporis & sanguinis Salvatoris sui usu? Sed recessit *ÆGRA*: Ictas fori turbas nihil ad se; neque enim sacris suis meditationibus terrena quævis esse obstitura. Obtemperavi ego lubens, posteroque die, qui *14.* erat Junii, sacra præbiturus propinavi *EIDEM*, præmissis præmittendis, dulcissima Redemptoris & Commiseratoris nostri eloquia *Es. 54.* Fürchte dich nicht, werde nicht blöde :: Der dich gemacht hat ist dein Mann :: Ich habe dich ein klein Augenblick verlassen :: Ich will nicht über dich zürnen :: Es sollen wohl Berge weichen, &c. Quibus singulis debita cum adplicatione inculcatis, post absolutionem, sacramenti usum, cum benedictione ecclesiastica obtuli, non parum in Domino gavisus, quod plurima observarem fiducie atque lætitiæ spiritualis indicia, quæ prodidit *ÆGROTANS* complicatis manibus, sublatis in cælum oculis, emissaque voce, ut ut per raucedinem quandam admodum obtusa. Antequam autem discederem, non sine causa certa rogabam: ut memor esset verborum sponsi cælestis ex *Pf. 45.* Höre Tochter, schaue darauf, vergiß deines Volks und deines Vaters Hauses, &c. Quam admonitionem certus novi non fuisse frustraneam. Die, qui sequebatur *15.* Jun. comperi statum *ÆGRÆ* videri paulo tolerabiliorem. Sed ecce! subsequente *16.* mensis Junii die circa meridiem, urgente quidem *ÆGRA*, ad precandum & bene dicendum adcersitus, non cum morbo tantum sed cum morte ipsa colluctantem deprehendi; quamvis nec animi vigor, nec sensuum facultas, nec lingue usus cessarent. Præstiti, auxiliante divino Numine, quæ mearum fuerunt partium, & prout occasio ferebat, allegatis modo Scripturæ dictis, modo recitatis cantionum formulis, modo fuis precibus, benedictionem repetii sacerdotalem, quam implexis digitorum articulis, lacertisque cum manibus pectori admotis, ita sibi adplicabat moribunda, ut liquido constaret, quod in spiritu tranquillitatis per fidem salvificam *DEO* atque sospitatori suo silendo se committeret. Silendo, inquam; Vidi namque hisce meis oculis, quod morti jam vicina, tacentibusque ad momentulum nobis, precando labia moveret, ad exemplum *Hannæ*, vocem tamen non ederet; id quod ad superintercedentis spiritus sancti suspiria ineffabilia referre nullus ego dubito. Elapsis namque paucis horulæ minutis, cessante omni & rationis & sensuum
usu

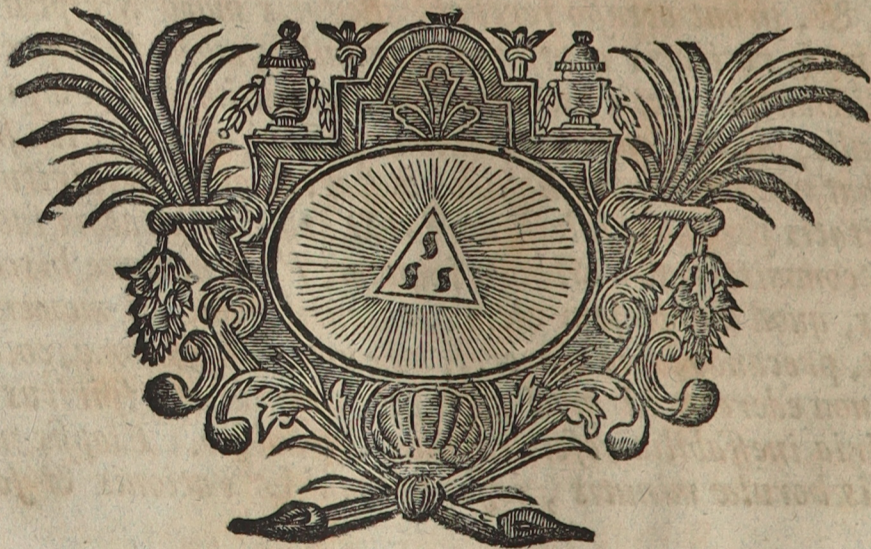
usu inter vota atque suspiria nostra placide in Domino obdormivit. O ter beatam! Concede quaeso! o DEUS, Pater Domini nostri IESU CHRISTI, animæ gloriam; corpori quietem; famæ vitam; Viduo solamen; orphanis compensationem; familiæ prosperitatem; omnibus credentibus aequè beatam *αναλυσι.* Amen!

Quo pio voto, quod Numen Altissimum exauditum ac impletum velit, sincero totoque pectore etiam illud meum faciens, & ipse scriptunculam hanc meam concludam. Ad Vos autem postremo me rursus converto, CIVES ACADEMICI O. O. HONORATISSIMI! Habemus hodie occasionem presentissimam demonstrandi, nos genuinos & æquos, etiam in sexu muliebri quas conspiciamus ac admiramur, virtutum æstimatores esse. Manifestabimus etenim illud, si paratum exuviis B. TADDELIÆ funus frequenti comitatu prosequemur. Exhibeamus itaque, rogo quæsoque, hoc humanitatis ac Christianæ charitatis officium, piè DEFUNCTÆ, pariter atque relictæ ipsius FAMILIÆ splendidissimæ, nunc in æteri summo immergæ. Id quod isti quidem honori, huic autem solatio futurum erit. At aliorum demortuorum funera comitantes, nostræ non sumus mortalitatis immemores, cogitantes potius, ac si nobis acclamarent:

MEMENTOTE MORI, RESPICITEQUE FINEM.

P. P. Sub Sigillo Rectorali Academico,
d. 30. Junii, Anno R. S. MDCCXLV.

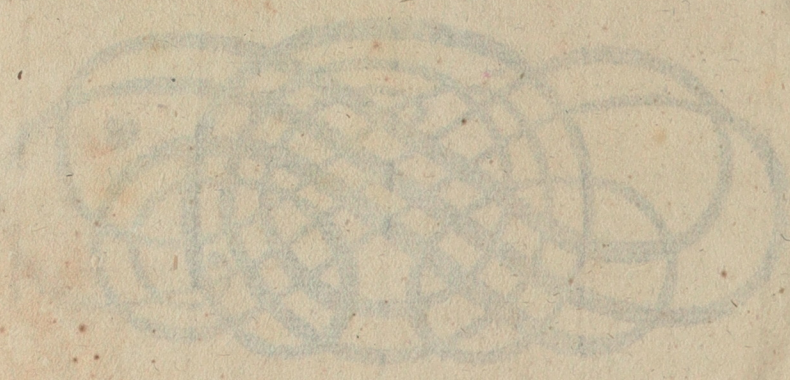
Conveniemus in templo Cathedrali, St. Jacobo quondam dicato,
hora I. pomeridiana.

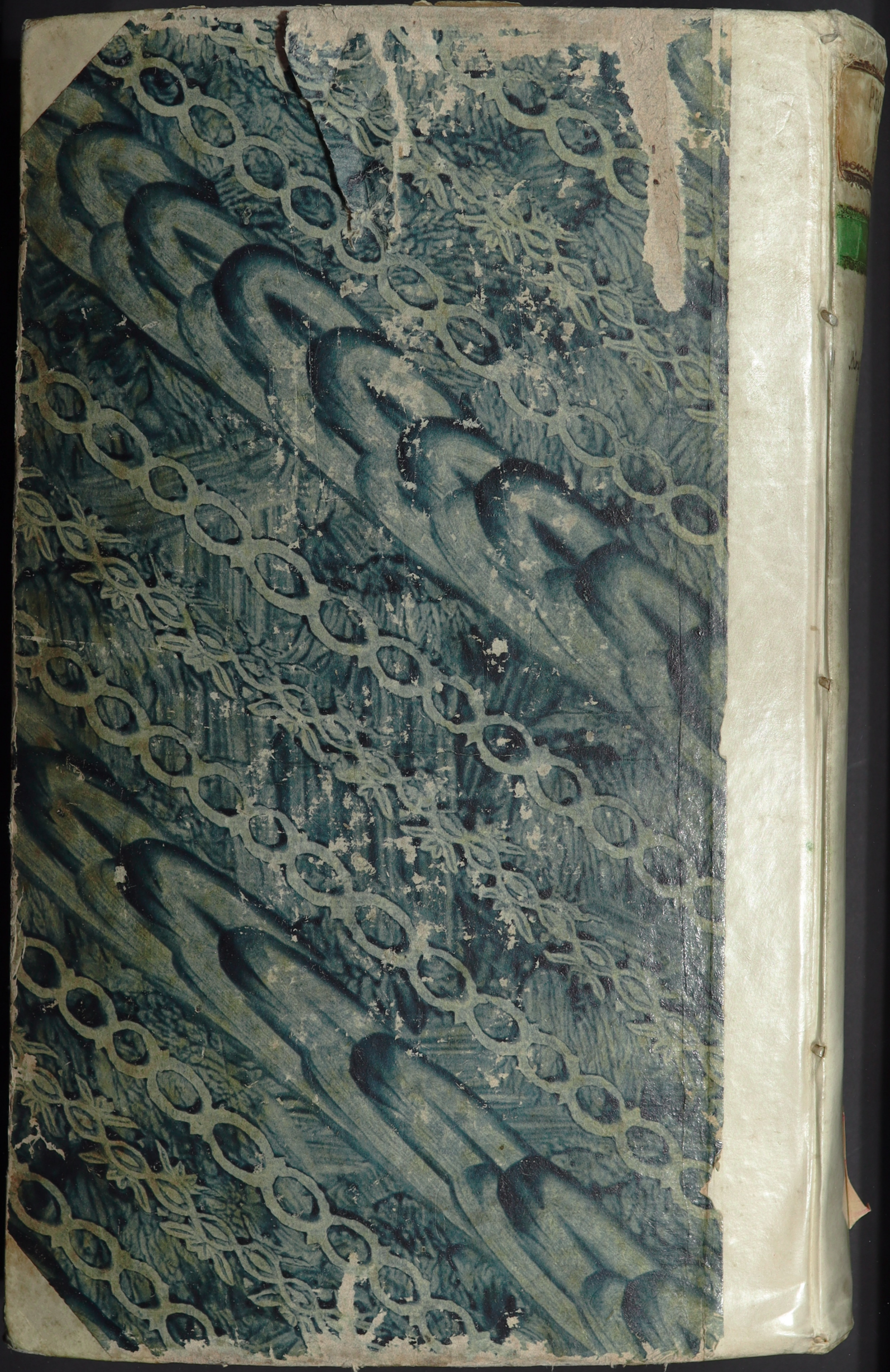
Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

LBMV Schwerin 33
000 184 241

m animos convertebat. Exambiit autem eam *Vir Præ-Nobilissimissimus, ac Prudentissimus, Dn, JOACHIMUS FRIDERICUS TAD-*
V. J. D. inclytus, Senator Rostochiensium Amplissimus, hodieque Judi-
d Gewettæ vulgariter nomine signatum, Præses Gravissimus, Fautor ac
Poster honoratissimus. Cum hoc quippe, Cognatorum ac Curatorum
accedente consensu, sponsalia celebravit Anno MDCCXXXIV.
Septembris d. 23. sacerdotali benedictione præviâ, consummata.
i Conjuges conjugium erga se invicem duxerint enarrare, super-
um foret, utpote de quo per urbem inter omnes constat, quod præ-
aulino *Epb. V. 33.* conformiter sese gesserint quam observantissimè.
ud concors erat, ut nulla unquam inter eos exorta discordia, nec
animi reconciliati. Quamobrem Beata, sicuti marito suo, ita
nus Cognatis illius gratissima semper exstitit & magni æstimata.
mis & acceptissima jucundissimaque fuit Socru suæ, genuino ma-
virtutum exemplo, *Præ-Nobilissimæ Matronæ, Dn. CHRISTINÆ*
RECHEN, Viri quondam Illustris, B. Dn. JACOBI TADDELI, Sere-
Ducis Mecklenburgici, ac Domini FRIDERICI WILHELMI, gl. mem. Con-
esiminis. Viduæ, quam Numen Clementissimum in splendidissimæ Fa-
tissimè jubeat superesse. Hæc enim Nostram, non uti Nu-
elut ex se natam filiam amatissimam dilexit, & nunc obi-
plorat: sicut ex adverso hæc illam non secus ac si vitam
amoris affectu, veneratione summâ & honore debito pro-

it prædictum illud conjugium TADDELIO-MICHELESEN-
O ipsi beneplacitum, non caruit ipsum cœlesti desuper be-
quam Optimi hi Conjuges, ut alibi, sic & in procrea-
cepti fuere. Fœcunda enim exstitit Beata octo, qui-
laravit, liberorum Mater, quorum verò partem dimi-
erat, nunc iterum in beatorum sede amplexandam. Or-
nei huic talis contigit:

INA JULIANA, quæ An. 1735. d. 7. Jul. mundum intra-
quennium vivendo vix superans eum iterum deseruit,
mensẽ octobrem incipiente die.

FRIDERICUS, An. 1736. d. 24. Septembr. editus, indolis
in quo jamjam animadvertitur ad Literarum Studia non
io, super quem DEus gratiam suam largiter effundat, ut
avorum vestigia premens olim quam multa societati hu-
oda ferat.

S JACOBUS ANDREAS, natus An. 1738. d. 4. Januarii, an-
ntis mensis, itidem adhuc aurâ vitali vascens, quem &
Numen benignissimum faxit.

DROTHEA, quæ 12. Septembris die Anni 1739. lucem hanc
ad-

